

Adunarea (Biserica): Trupul lui Hristos

Rudolf Brockhaus

© CSV, Online începând de la: 27.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 12.4-5

Romani 12.4-5: Căci, după cum în trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au aceeași slujbă, tot așa, și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.

Capul și mădularele

Dacă în capitolul anterior am studiat Adunarea sau Biserica ca și *Casă a lui Dumnezeu*, ca locuință a Sa în Duhul, vrem acum să vorbim despre ea ca *Trupul lui Hristos*, sau ca părtășia copiilor lui Dumnezeu uniți într-*un* Trup și uniți cu Capul Trupului glorificat în cer. „Este *un* Trup, *un* Duh.” Noi am fost chemați la o nădejde a chemării noastre (Efeseni 4.4). Cât de bine fac astfel de cuvinte unei inimi, în care a fost turnată dragostea lui Dumnezeu și care este conștientă de relațiile intime față de toți credincioșii în Hristos, în care a fost adusă! Este ca și cum ne-ar adia aerul cerului. Noi intrăm în cercul hotărârilor de dragoste minunate ale lui Dumnezeu, care nu pot fi influențate de schimbările timpului, și adorăm dragostea, care S-a dat pe Sine pentru noi.

Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu, a murit pentru noi. După înfăptuirea lucrării S-a înălțat la cer și Și-a ocupat locul la dreapta lui Dumnezeu – o mărturie permanentă a faptului că lucrarea de mântuire a fost înfăptuită și »noi am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul«, da, slava însăși este partea noastră. Ca dovadă a primirii lucrării Sale, Hristos a trimis Duhul Sfânt aici jos, ca să-Și facă locuință în cei credincioși și să mărturisească în ei, că ei sunt copii ai lui Dumnezeu; dacă sunt copii, atunci sunt și moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos (Romani 8.17). Pecetluiți cu acest Duh pentru ziua răscumpărării, aceasta înseamnă ziua în care trupurile noastre vor fi glorificate (compară cu Romani 8.23; Filipeni 3.21), noi Îl posedăm ca »arună a moștenirii noastre« (Efeseni 1.13-14).

Dar noi am fost mântuiți nu numai ca ființe singulare, Hristos a murit, ca să adune într-*unul* pe copiii împrăștiați ai lui Dumnezeu. Noi toți suntem »mădulare ale Trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui« (Efeseni 5.30), legați de nedespărțit cu *Hristos, Capul, și unii cu alții, ca mădulare*. Noi suntem »mădulare unii altora«. »Noi toți, în adevăr, am fost botezați într-*un* singur Duh¹, ca să alcătuim *un* singur Trup, fie ludei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-*un* singur Duh« (1 Corinteni 12.13).

Hotărârea lui Dumnezeu

Despre acest adevăr prețios vorbesc mereu scrierile Noului Testament. Să le studiem, dacă am voie să mă exprim în felul acesta, în *evoluția* lor. Găsim mai întâi în capitolul 1 și 3 al Epistolei către Efeseni *hotărârea* divină. Adevărul cu privire la un Trup a fost o »taină«, »taina lui Hristos«, care nu a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor din generațiilor anterioare, dar a fost revelată acum sfinților apostoli și profeți ai Noului Testament (Efeseni 3.4-5). Dumnezeu a vorbit simbolic în Adam și Eva despre Hristos și Adunarea Sa, dar acest tablou nu a fost înțeles, și *a trebuit* să rămână așa, până când a venit înfăptuirea. A fost »taină« voii lui Dumnezeu, prin planul pe care l-a alcătuit în Sine Însuși, »ca să-l aducă la îndeplinire la

plinirea vremilor, să unească toate sub un Cap, în Hristos, ce este în ceruri și ce este pe pământ» (Efeseni 1.9-10). Și anume, Hristos ca și Cap peste toate nu trebuia să fie singur. Cei hotărâți mai dinainte (Mireasa, soția Mielului) potrivit hotărârii lui Dumnezeu, trebuiau să obțină în El și o moștenire, să aibă parte de totul împreună cu El.

Pentru împlinirea voii și hotărârilor lui Dumnezeu a suferit Hristos; căci noi eram morți în greșeli și păcate (Efeseni 2.1). El a mers în moarte pentru noi. Dar atunci »puterea tăriei lui Dumnezeu« a lucrat în El și L-a înviat din morți; și aceeași putere s-a arătat în mărimea ei imensă și față de noi, prin aceea că ne-a înviat împreună cu El și ne-a așezat în El (încă nu împreună cu El) în locurile cerești. Viața Lui este viața noastră. O legătură, care nu se poate desface, este între El și noi: noi suntem în El, El este în noi. Da, El este, înălțat la dreapta lui Dumnezeu și așezat peste orice domnie, orice stăpânire, orice putere, orice dregătorie și orice Nume, »Căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este Trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți« (Efeseni 1.19-23). El este Capul, noi Îl completăm. Un cap fără trup nu este complet; de aceea se spune trupul *plinătății* Lui. Această realitate minunată a început să se dezvolte, atunci când Hristos a fost glorificat în cer. Ea va fi văzută în toată plinătatea ei, când Adunarea ca soție a Mielului va apărea alături de Hristos în slavă. De la Hristos, Capul, pleacă totul, totul depinde de El. *Din* El crește tot trupul, la creșterea pe care o dă Dumnezeu, prin aceea că prin mădulare și legături primește hrana și este unit (Coloseni 2.19).

Un om nou în Hristos

În capitolul 2 al Epistolei către Efeseni ni se spune cum a intrat în acțiune harul și puterea lui Dumnezeu pentru *împlinirea* acestei hotărâri a Sa. Toți oamenii, fie ei Iudei sau păgâni, erau copii ai mâniei, morți în păcate, copii ai neascultării. Numai îndurarea lui Dumnezeu și harul Său au fost în stare să intervină aducând salvarea. Aceasta a avut loc, și acum cei morți au fost făcuți vii, cei ce erau departe au fost aduși aproape. Din Iudei și păgâni, Dumnezeu a făcut în Hristos un om nou, pe acest om al hotărârilor Sale. Hristos a murit, ca prin cruce să împace pe cei doi într-un trup cu Dumnezeu. El a făcut din cei doi unul și a sfărâmat zidul de despărțire care îi înconjura. În Adunare (Biserică) nu mai este Iudeu și Grec, circumcizie și ne-tăiere împrejur, rob și slobod, ci toți sunt una în Hristos. Cei dintre națiuni sunt împreună moștenitori, sunt alipiți și sunt împreună părtași la făgăduințele lui Dumnezeu. *Prin* Adunare se face cunoscut domniilor și stăpânilor din locurile cerești înțelepciunea nespus de mare a lui Dumnezeu², și *în* Adunare se aduce glorie lui Dumnezeu în Hristos Isus în toată veșnicia (Efeseni 3).

Constituirea Trupului lui Hristos

În continuarea celor spuse vrem să cercetăm când și cum a început constituirea istorică a Adunării, a trupului lui Hristos. Cercetarea este simplă. Atâta timp cât Domnul a umblat pe pământ, Adunarea nu putea să fie constituită. De aceea El spune, așa cum ne este cunoscut, în evanghelia după Matei 16.18: »Eu voi zidi« (nu: »Eu zidesc«, în momentul acela lucrarea era încă de viitor); și în evanghelia după Ioan 17.20-21 El se roagă nu numai pentru aceia care au primit deja cuvântul Lui, ci și pentru aceia, care prin cuvântul lor vor crede în El, pentru ca ei să fie una, pentru ca lumea să creadă, că Tatăl L-a trimis. Abia prin coborârea Duhului Sfânt în ziua cinci-zecimii a fost constituită Adunarea. Credincioșii din timpul acela au

fost botezați într-*un Duh* pentru a constitui *un trup*, și consecința imediată a fost, că toți, care au crezut, și miile de credincioși, care au fost câștigați prin predica lui Petru, *erau împreună la un loc*³, și *aveau toate împreună*« și »*toți împreună* erau nelipsiți de la Templu« (Fap. 2.44-46).

Unitatea vizibilă

Unitatea mântuirii din acele zile a devenit realitate prin prezența Duhului Sfânt⁴ coborât din cer. Ei au constituit un trup pe pământ, un corp *vizibil*, recunoscut de Dumnezeu, căruia i se adaugă toți, pe care El i-a chemat la cunoașterea Lui Însuși, călăuziți de Domnul, care a lucrat în inimile lor. Era Adunarea Dumnezeului celui viu, care la început a constat numai din Iudei, și care înțelegeau puțin, sau chiar nu înțelegeau nimic, din adevărul pe care noi tocmai îl studiem. „*Administrarea*“ acestei taine a fost încredințată, după cum știm, în mod deosebit apostolului Pavel. Dar cu toate acestea trupul era constituit, și Dumnezeu în înțelepciunea Lui a avut grijă, ca înainte de apariția apostolului păgânilor, nu numai samaritenii, ci și Cornelius, un *păgân* cu toată casa lui și neamurile lui, și prietenii lui apropiați (toți adevărați *păgâni*), au fost adăugați Adunării. În felul acesta a fost păstrată unitatea lucrării.

Ierusalimul și națiunea iudaică ca națiune n-au avut urechi pentru predica harului din mijlocul lor. Pe Ștefan, ultimul mesager al lui Dumnezeu pentru ei, l-au omorât cu pietre și în felul acesta au lepădat, după omorârea Fiului lui Dumnezeu, și mărturia Duhului Sfânt. După aceea este chemat Saul, expresia în persoană a iudeului care urăște pe Hristos, ca martor al lui Dumnezeu. Dar punctul de plecare al trimeriei lui nu este Hristosul cunoscut în trup de carne, și nici Ierusalimul, punctul central al serviciului divin iudaic, ci este Fiul Omului glorificat la dreapta lui Dumnezeu (pe care Ștefan l-a văzut deja) și Antiohia, o cetate păgână. Misiunea lui este în mod deosebit pentru *toți* oamenii, (cei unsprezece nu au împlinit până atunci misiunea încredințată lor în evanghelia după Matei 28.19-20); el trebuia să ducă Numele Domnului atât înaintea națiunilor, cât și la împărații și fiii lui Israel (Fap. 9.15; 22.15). Saul vede pe Isus pentru prima dată în slava cerească. Nu este Isus în caracterul lui de Mesia și Împărat al lui Israel, ci ca Fiul Omului înviat și glorificat în legătură cu ucenicii Săi de pe pământ. »*Eu sunt Isus, pe Care tu Îl prigonești*«, așa îi strigă El înflăcăratului prigonitor al turmei mici. Credincioșii erau El Însuși, trupul Lui. În felul acesta întoarcerea la Domnul a lui Saul este legată nemijlocit de revelarea unirii Domnului cu mădularele trupului Său de pe pământ. Începând din momentul acela el a mărturisit cu tot entuziasmul sfânt al sufletului său înflăcărat despre dragostea minunată a lui Hristos, care întrece orice cunoștință, și despre taina voii lui Dumnezeu în legătură cu Hristos.

Și *noi*? Noi citim cuvintele Domnului nostru preaslăvit și spunem: »Doamne, este de ajuns!« – Ah, pe ce fundament prețios ne așează cuvintele lui Isus! Nemijlocit din inima Lui primim expresia cea mai puternică a unirii noastre cu El acolo sus. Noi știm acum, că El privește pe cel mai slab mădular al trupului Său ca o parte din El Însuși. Nu este aceasta suficient, cititor scump, ca să facă inimile noastre să se reverse? Să ne mai gândim la un *alt* nume și la o *altă* legătură? Să dorim, ca *pe lângă* starea de mădular al trupului lui Hristos, să fim și un mădular al altui trup, al unei biserici, al unei comunități sau părtașii? Oh, dacă toți copiii lui Dumnezeu s-ar gândi, cât de mult întristează inima Tatălui lor, când alături de Numele Preaiubitului Lui așează și un alt nume și nu sunt mulțumiți de apartenența simplă, dar așa de binecuvântată, la trupul lui Hristos?

Mădulare unii altora

Să observăm totodată, cum revelația făcută pe drumul spre Damasc atinge relația noastră *unii cu alții*. Dacă suntem mădulare ale trupului lui *Hristos*, atunci noi suntem și mădulare *unii altora* și avem obligații unii față de alții. »Căci, după cum în trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa, și noi, care suntem mulți, alcătuim *un singur* trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora« (Romani 12.4-5). Niciun mădular nu poate să spună despre celălalt: »Nu am nevoie de tine«, sau: »nu mă interesează de tine«. Adunarea este absolut una. Așa a fost ea la început cunoscută lumii. *O singură* Biserică, umplută cu Duhul Sfânt, a dat mărturie despre mântuirea lui Dumnezeu și despre prezența Lui pe pământ. Chiar dacă în curând va fi împrăștiată din cauza prigonirii din partea oamenilor, ea a rămas totuși Biserica, Adunarea lui Dumnezeu aici pe pământ. »Saul făcea prăpăd în Biserică.« »Un an întreg au luat parte la Adunările Bisericii.« »Împăratul Irod a pus mâinile pe unii din Biserică.« »În Biserica din Antiohia erau ...«. Chiar dacă Dumnezeu alege pe apostolul Pavel și-i încredințează un mesaj deosebit pentru păgâni, nu va fi altfel. Și cum ar fi fost posibil să fie altfel? Adunarea era așa cum a fost ea revelată, subiectul hotărârilor veșnice și neschimbabile ale lui Dumnezeu, luate înainte de întemeierea lumii.

Realizarea unității

Unitatea trupului a fost recunoscută de credincioși și înfăptuită, și a fost vizibilă tuturor. În fiecare loc, unde Duhul lui Dumnezeu a lucrat, s-a constituit o Adunare, care reprezenta local unitatea întregii Adunări, da, a *trupului* lui Hristos. Apostolul putea scrie »Adunării lui Dumnezeu, care este în Corint«, și cu toate că el adaugă: »și către toți cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru«, el putea totuși să spună Corintenilor: »Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare în parte mădularele lui« (1 Corinteni 12.27). Adunarea din Corint era prezentarea locală a trupului lui Hristos, și când un mădular al trupului lui Hristos din Corint mergea la Efes, sau invers, el era și acolo în mod necesar în aceeași măsură un mădular ca și în localitatea lui de domiciliu. Cu siguranță credincioșii din timpul acela nu au gândit niciodată altfel. Ei nu erau mădulare ale unei Adunări sau părții, ci erau mădulare ale lui *Hristos*. Ei aparțineau Adunării lui Dumnezeu. Că existau diferențe de păreri cu privire la anumite puncte de învățătură este ușor de înțeles, căci creștinii din primele zile, pe de o parte, nu aveau toată colecția scrierilor Noului Testament, așa cum o avem noi, și pe de altă parte, credincioșii dintre Iudei aveau mari probleme să se despartă de noțiunile și rânduielele preluate din vechiul legământ; dar cu privire la unitatea tuturor credincioșilor în Hristos nu era nicio neclaritate, și de aceea este de neînțeles, cum poate să spună un scriitor credincios: „Adunările creștinilor Iudei și cele ale creștinilor dintre păgâni din timpul apostolilor, privite din afară, nu mai erau una, așa cum sunt comunitățile bisericilor de stat, prezbiterienii, independenții, bapțiștii și metodiștii; în general probabil nici măcar atât.“ Noi nu vrem să fim neprietenoși față de un frate, dar noi nu avem încotro și trebuie să spunem: cine vorbește în felul acesta, dovedește că el încă nu a *început* să înțeleagă ce este Adunarea după gândurile lui Dumnezeu și nici ce a *prezentat* ea la început în afară. Cât de aspru condamnă apostolul Pavel în 1 Corinteni *germenii* răului, care au condus la formarea a tot felul de partide și la cearta de partide, și care au stricat mărturia frumoasă a lui Dumnezeu pe pământ!

Unitatea Duhului

Să ne ocupăm acum puțin cu cele două capitole, care vorbesc despre „trup“ și despre lucrările fiecărui mădular; Efeseni 4 și 1 Corinteni 12. În Efeseni 4 apostolul îndeamnă pe credincioși să umble în chip vrednic de chemarea, pe care au primit-o. Despre această chemare a vorbit în capitolul 2 (versetele 19-22): credincioșii constituiau un lăcaș al lui Dumnezeu în Duhul, și conștiința prezenței lui Dumnezeu te face întotdeauna smerit. În legătură cu aceasta El îi atenționează mai departe, să păstreze unitatea Duhului prin legătura păcii; căci acel lăcaș al lui Dumnezeu era Adunarea, trupul, și ei erau mădulare ale acestui trup. Nu se poate accentua suficient, că unitatea nu este *unire*, deci nu este o omogenitate de gândire, de sentimente, de interese, și așa mai departe. Acestea trebuie desigur să se găsească și la cei credincioși, și probabil în Ioan 17.11 Domnul se gândește în mod deosebit la aceasta, când se roagă: »pentru ca ei să fie una, *cum suntem și noi*.⁵« Dar unitatea Duhului nu este, așa cum s-a spus, o identitate de sentimente, nu este „o viață comună de dragoste și credință“, „o viață spirituală mai înaltă, care este dată tuturor credincioșilor prin nașterea din nou“, ci este simplu, unitatea mădularelor trupului, pe care a făcut-o Duhul. Pe aceasta să căutăm s-o păstrăm, căci influențe puternice dinlăuntru și din afară se opun realizării ei practice.

Purtarea de grijă a Capului pentru mădulare

Trupul are nevoie să fie îngrijit. Această îngrijire se face prin mădulare, și anume »fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos« (Efeseni 4.7). Deoarece nevoile sunt diferite, și slujirea este diferită. Dar toate pornesc de la Cap, toate depind de El. El S-a suit în înălțime, a luat rob pe acela care ne ținea legat, pe satan, și nouă, ca eliberați, ne-a dat daruri. Aceste daruri sunt dovada victoriei Domnului asupra lui satan; căci aceia, care le practică, au fost odinioară fără ajutor, sclavi neputincioși ai lui satan. Întăriți prin ele, Domnul hrănește și îngrijește trupul Său. »Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos.« (Efeseni 4.11-12). Apostolii și prorocii constituie fundamentul întregii clădiri, așa cum am citit în Efeseni 2.20: »zidiți pe *temelia* apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.« Evangheliștii, păstorii și învățătorii vor rămâne până la sfârșit, »până vom ajunge toți la unirea credinței și cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.« Până la atingerea acestei ținte, pe care o năzuim pe pământ, (cu alte cuvinte, atâta timp cât sunt credincioși pe pământ, care stau pe această temelie și care aparțin trupului) nu vor lipsi evangheliști, păstori și învățători – unii pentru strângere, alții pentru întărirea și îngrijirea mădularelor. Capul, Hristos, în credințioșia Lui permanentă și în dragostea Lui, care nu se clatină, va îngriji de toți.

Ce har minunat! Deci nu oamenilor li s-a încredințat grija pentru trupul lui Hristos, cu toate că ei sunt *folosiți* ca unelte binecuvântate, ci Hristos Însuși. Bogăția de nepătruns (Efeseni 3.8) a Aceluia care în puterea lucrării Sale de răscumpărare »umple toate« (Efeseni 4.10), de la țărâna morții și până la tronul lui Dumnezeu, constituie fundamentul îmbărbătării Adunării, a trupului, prin aceea că fiecare mădular, după harul care i-a fost dat, lucrează împreună cu El la aceasta, lăsându-se folosit de Domnul. »Credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El *tot trupul*, bine încheșat și strâns legat, *prin ceea ce dă fiecare încheietură*, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea *fiecărei părți* în măsura ei, și se zidește în dragoste« (Efeseni 4.15-16).

Înțelepciunea omenească sau Cuvântul lui Dumnezeu?

Cât de simplu și ușor de înțeles, și totuși cât de mare și de sublim sunt toate acestea! Sunt gândurile *lui Dumnezeu*, »taina revelată a *lui Hristos*.« Cum dispar toate chibzuințele înțelepte și teoriile iscusite ale minții omenești, ca ceața ușoară la răsăritul soarelui! Cât de departe va fi inima și în ce lumină apar toate instituțiile voinței omenești în domeniul religios, bisericile și bisericuțele, adunările și adunările, cu multele lor nume, mărturisiri de credință, regulamente, statute, etc.! Înaintea ochilor lui Dumnezeu și potrivit gândurilor lui Dumnezeu există *numai o singură* Adunare (Biserică), *un singur* trup, și acolo unde credincioșii recunosc aceasta și se strâng pe acest fundament simplu, divin, Adunarea sau Biserica primește reprezentarea ei locală⁶; și chiar dacă sunt numai doi sau trei, ei se pot baza pe recunoașterea din partea Domnului și pe binecuvântarea Lui. El este în mijlocul lor (Matei 18.20).

De ce nu se vrea aceasta? De ce sunt mereu atacați credincioșii care se strâng în felul acesta? De ce fac aceasta în mod deosebit aceia care mărturisesc că cred în același Domn și umblă pe același drum? Deoarece *adevărul* este necruțător și nu lasă loc pentru voința și onoarea omului, și pentru că *adevărul* vorbește conștiinței atacanților și nu-i lasă în pace. Din păcate este adevărat, repetăm, că cei atacați sunt slabi, da, ei au fost deseori necredincioși și nu au umblat și acționat corespunzător harului primit; dar aceasta nu schimbă cu nimic din adevărul pe care ei îl reprezintă, nu reduc nimic din el și nici nu adaugă ceva la el. De aceea Domnul să scrie adânc pe inima unora: »Încolo, ce se cere de la ispravnici (fie că sunt puși peste multe sau peste puține), este ca fiecare să fie găsit *credincios* în lucrul încredințat lui«, și El să le aducă aminte de cuvintele: »De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi *gândurile inimilor*. Atunci fiecare își va primi lauda de la Dumnezeu.« (1 Corinteni 4.2-5). Noi putem să fim convinși, că sentința și lauda lui Dumnezeu va fi cu totul alta decât sentința și lauda oamenilor. De aceea să ne străduim să-l fim plăcuți, în afară și lăuntric, în mărturie, în umblare și în gândire!

Ce am spus mai înainte despre fiecare mădular este desigur valabil și despre *daruri*. Ele nu sunt date pentru un anumit *cerc* de credincioși, nu numai pentru o *parte* a trupului, ci pentru *tot* trupul. Un păstor sau un învățător nu este numai pentru Adunarea locală, căreia el îi aparține nemijlocit, ci pentru toate Adunările, unde îl conduce Domnul. Un apostol, de exemplu, ca să nu vorbim de apostoli, era cunoscut atât în Corint, cât și în Efes. Cu totul altfel era cu *bătrânii* și *diaconii*. Ei aveau de îndeplinit o *funcție* în Adunarea locală, și numai acolo. Dar despre aceasta vom vorbi detaliat mai târziu.

Unitate și nu independență

Mergem acum la 1 Corinteni 12. Diferența principală între acest capitol și capitolul pe care tocmai l-am studiat constă în aceea, că Efeseni 4 ne prezintă trupul în legătură cu Capul lui ceresc, în timp ce în 1 Corinteni 12 el este privit mai mult ca scena pe care acționează Duhul Sfânt aici jos. Nu întâmplător este însă, că apostolul Pavel, înainte de a începe să vorbească despre diferitele daruri ale harului, despre slujbe și lucrări în Adunare (1 Corinteni 12.4-6), se ocupă detaliat de Masa Domnului, acest tablou foarte expresiv al unității trupului, a cărei bază

a fost pusă prin moartea Domnului. Aceste două lucruri, Adunarea și unitatea trupului, aparțin nemijlocit împreună. Nu se poate vorbi despre Adunare în adevăratul sens al cuvântului, fără să nu ne gândim la unitatea trupului.

Hristos este »*Capul* trupului Său, al Adunării« (Coloseni 1.18). Niciodată nu se spune că El este »*Domnul*« Adunării. Desigur El este Domn în Adunare, este Domnul nostru *al tuturor*; cine nu Îl recunoaște ca Domn, acela nu este creștin. Dar El stă în această relație *cu fiecare* din ai Săi, dar nu cu Adunarea *ca atare*. Cu privire la Adunare, El este *Capul*. De aceea de fiecare dată când este vorba de Adunare, se amintește și această relație a ei cu Capul. S-a spus deja deseori, că Adunarea lui Dumnezeu este un întreg organic, constând din Cap și mădulare, comparabilă cu corpul omenesc. Așa o prezintă Cuvântul lui Dumnezeu. Deja titlul »Cap al trupului« impune unitatea și legătura cu mădulele și între mădulare. Dacă este așa, cum se poate atunci vorbi de „independența“ Adunărilor sau Bisericilor? Prin aceasta se neagă imediat adevărul despre unitatea trupului. Sau suntem »trupul lui Hristos« – și »mădulare *unii* *altora*« – și exprimăm aceasta conform Scripturii, sau suntem organizații independente, particulare, și atunci suntem membrii acestor *organizații*. Este imposibil să unești acestea două. Una exclude pe cealaltă.

Prezentarea vizibilă a unității la Masa Domnului

Însă *unde* și *cum* se exprimă conform Scripturii această unitate a trupului? Este acolo unde credincioșii se strâng ocazional pentru rugăciune împreună, pentru studiul Cuvântului, pentru îmbărbătarea reciprocă sau pentru a primi învățătură, etc.? Sau aceasta se vede atunci când credincioșii se unesc pentru vestirea Evangheliei, sau pentru alte lucrări ale dragostei? Nu, oricât de frumoase, de plăcute lui Dumnezeu și de binecuvântate ar fi acestea, prin aceasta punându-se în lumină râvna și același fel de gândire al celor care fac astfel de lucrări, singurul loc este și rămâne, singura ocazie unde se poate exprima *unitatea* (nu unirea, sau unanimitatea) trupului este Masa Domnului. Numai aici ei găsesc în *o pâine*, din care toți mănâncă, o reprezentare vizibilă, evidentă. Faptul că ei adaugă sărbătoririi Mesei Domnului și alte întruniri ale Adunării, este de la sine înțeles, dar Masa Domnului constituie punctul central, fundamentul tuturor celorlalte întruniri.

Acesta este și motivul pentru care apostolul învață în primul rând pe credincioșii din Corint cu privire la acest punct și îi mustră aspru cu privire la dezordinea din mijlocul lor la sărbătorirea Mesei Domnului. În capitolul 10 (1 Corinteni 10.14-22) el pune, în legătură cu atenționarea să fugă de slujirea la idoli, Masa Domnului în opoziție cu masa demonilor, cu altarul demonilor. Gândul predominant în acest loc este *părtășia*. Această *părtășie* a fost exprimată prin a mânca (vezi versetele 16,18,20). Așa cum poporul Israel a fost în *părtășie* cu altarul, din ale cărui jertfe de tăiere⁷ a mâncat, tot așa păgânii au fost în *părtășie* cu altarul idoloilor lor (în spatele cărora se ascundeau demoni, compară cu Deuteronom 32.17; Psalmul 106.36, de aceea »masa demonilor«), creștinii de partea lor cu »Masa Domnului«. Adoratorii aveau în orice caz parte de ceea ce îi deosebea de restul oamenilor. În cazul nostru este sângele și trupul lui Hristos. Paharul stă aici pe primul loc, deoarece sângele ne prezintă cel mai clar salvarea și trezește în inima noastră cele mai adânci și cele mai intime gânduri și sentimente. Pâinea vine pe locul doi, deoarece ea, ca expresie a *părtășiei* credincioșilor (ca alcătuind un trup) cu Hristos, include o altă învățătură a apostolului. »Având în vedere că este *o pâine*, noi, care suntem mulți, suntem *un trup*.« la seama, cititorul meu: »*noi*, care suntem *mulți*!« Nu:

„voi, care tocmai v-ați adunat“, ci toți credincioșii, *întreg* poporul lui Dumnezeu de pe pământ. În mod obișnuit s-ar putea ca într-un caz concret să fie puțini, cei care s-au adunat laolaltă, – cei care sărbătoresc Masa Domnului sunt totdeauna numai o parte mică a întregului corp, – dar credința vede unită cu sine pe același fundament pe toți credincioșii, spălați prin același sânge, adăugați de Dumnezeu ca mădulare unui singur trup. »*Noi*, care suntem *mulți*, alcătuim *un singur* trup în Hristos« (Romani 12.5), și noi exprimăm acest adevăr, îl facem vizibil, prin aceea că noi, cu Domnul Însuși în mijlocul nostru, mâncăm dintr-o *pâine*, nu ca membrii ai unei oarecare părtașii, ai unei denominațiuni religioase, fie ea mare sau mică, bătrână sau tânără, ci ca mădulare ale trupului lui Hristos, adunați la Masa Sa, în jurul *Lui*, a Domnului răstignit.

Păstrarea unității

Prin faptul că facem aceasta împlinim și îndemnul: »căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii« (Efeseni 4.3). S-ar putea ca unui tânăr creștin să nu i se pară ușor de îndeplinit acest cuvânt în mijlocul încurcăturilor din jurul lui. Dar în realitate, dacă el este sincer și smerit, nu este așa de greu de îndeplinit. El nu trebuie să *facă* nicio unitate sau se alăture la ceea ce au făcut *alții*. Nu, *Duhul Sfânt* a făcut o unitate, și datoria credinciosului este să respecte această unitate, s-o păstreze. Ea este făcută în Adunare (Biserică), în trupul lui Hristos. Nu este o unitate sau o asociație de *creștini* sau de *copii ai lui Dumnezeu*, cu toate că toate mădularele trupului sunt de la sine înțelese creștini și copii ai lui Dumnezeu. Se vorbește mult de unitatea *copiilor lui Dumnezeu* și prin aceasta se gândește numai la relația de *familie*. Aceasta există cu certitudine, dar există mai mult decât aceasta, există o unitate a *trupului*, al cărui Cap este Hristos și în care locuiește, lucrează și conduce Duhul Sfânt.

Atâta timp cât credinciosul ține seama de păreri și de învățăturile oamenilor, el nu va ajunge la liniște, la claritate. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!, el nu este lăsat în seama unor astfel de păreri și de învățături; el posedă Cuvântul lui Dumnezeu și aici găsește atenționări, marcaje și linii directoare. Prin faptul că el cercetează acest Cuvânt, el descopere, că Dumnezeu adună pe copiii Lui în unitate, și anume în Numele lui Hristos, și nu în numele unui om oarecare sau al unei mărturisiri de credință, al unei învățături plăcute sau altceva asemănător. El găsește, că acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Său, Domnul este în mijlocul lor, așa că ei nu sunt dependenți de prezența unui om sau de ei înșiși, ci de *Domnul*, și numai de *Domnul*. El descopere că *Dumnezeu* este cel care lucrează totul și în toți, și *Duhul Sfânt* este cel care împarte totul, așa cum vrea El.

Dacă el găsește credincioși, creștini, care stau pe acest fundament și se comportă după acest fir călăuzitor, atunci locul lui este în mijlocul lor. Cu mulțumire și bucurie își va uni vocea cu cei de acolo spre lauda Aceluia care rămâne credincios făgăduințelor Sale, cu toată necredincioșia omului, care Se glorifică în mijlocul acelora care se încred în El, și care onorează pe aceia care Îl onorează.

Preoția tuturor credincioșilor

Iarăși vrem să exclamăm: cât de simple și de mari sunt gândurile lui Dumnezeu și cât de bune și mici ne apar păreri, rânduielile și prescripțiile oamenilor! Vrem iarăși să întrebăm:

De ce nu se vrea adevărul divin simplu? Pentru ce se luptă cu atâta îndârjire împotriva lui și uneori cu arme puțin cavaleresti? Răspunsul este: deoarece adevărul nu face loc desfășurării importanței omenești și patimii după onoare, nici măcar în sensul că la sărbătoarea creștină cea mai sublimă, frângerea pâinii, ar acționa în mod deosebit vreun dar sau vreo funcție. Nu, »paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm (*noi*) – pâinea, pe care o frângem (*noi*)«, așa citim în capitolul 10 din 1 Corinteni; și în capitolul 11 se spune de două ori, în sensul cel mai general: »faceți aceasta în amintirea Mea«, și »Pentru că, ori de câte ori mâncați (*voi*) din pâinea aceasta și beți (*voi*) din paharul acesta, vestiți (*voi*) moartea Domnului, până va veni El«. Aici nu este nici o urmă de sfințire preoțească a pâinii și a paharului, sau de *împărțire*, o *dare* a cinei sau de o altă acțiune a unei persoane împuternicită cu autoritate și autorizată să facă aceasta. *Noi, voi, vouă*, așa se spune mereu; aceasta vrea să spună: *noi, voi, credincioșii*.

Dar, așa se obiectează, nu trebuie ca o singură persoană să frângă pâinea și să rostească mulțumirea pentru pâine și pentru pahar? Desigur! Dar nu există nicio persoană deosebită rânduită și împuternicită de Dumnezeu pentru această lucrare. Unul din participanți face această lucrare, și el o face în numele și ca gură a tuturor celor adunați. Că, dacă este posibil, o face unul în vârstă și în orice caz trebuie să fie un frate ireproșabil, aceasta ne-o spune gândirea creștină sănătoasă; dar este un *frate*, nu un *funcționar*, fie el *predicator* sau o altă personalitate *ordinată* sau *aleasă* în acest scop. De îndată ce această lucrare este făcută dreptul unei anumite persoane, caracterul Mesei Domnului este stricat. Nu mai este Masa *Domnului*, la care sunt invitați să ia parte toți în aceeași măsură; ea a fost coborâtă la nivelul unei rânduieli omenești, la care omul are importanță deosebită și pășește pe prim plan. Gândul la *unitatea* trupului simbolizat într-o *pâine*⁸ se pierde complet: unul despărțit de ceilalți, privit ca om închinat sau sfințit, dă celui alt, care stă mai departe sau mai jos, pâine și vin. Diferența dintre clerici și laici este evidentă.

Noul Testament cunoaște numai o preoție a *tuturor* credincioșilor. Iudaismul avea preoți, care stăteau ca mijlocitori între Dumnezeu și popor, deoarece poporul nu putea să se apropie direct de Dumnezeu; dar după ce perdeaua a fost ruptă și drumul spre Dumnezeu a fost deschis, credincioșii au fost aduși aproape de Dumnezeu și au libertatea să intre în Locul Preasfânt. Creștinismul nu cunoaște preoți între Dumnezeu și poporul Său. Instalarea de preoți este de aceea în fond nimic altceva, decât tăgăduirea creștinismului.

Masa Domnului și Ziua Domnului

Mai sunt unele lucruri de spus în legătură cu »Masa Domnului«. Vrem să atragem atenția aici, că ziua, în care s-a sărbătorit dintotdeauna Masa Domnului, nu a fost *poruncită*, – noi stăm sub *har*, nu sub Lege, și *dragostea* trebuie să fie impulsul pentru tot ce facem, – că ea s-a recomandat dintotdeauna inimii credincioșilor a fi în *prima zi a săptămânii, în ziua învierii* Domnului și Mântuitorului nostru, începutul *noii* creații, și așa se recomandă și astăzi. Nu este așa, că moartea Domnului *avea voie* să fie vestită *numai* în această zi; nu, în privința aceasta este lăsată libertatea, dar cu siguranță facem bine, dacă ținem seama de puținele indicații, pe care ni le dă Cuvântul în această privință. Ziua *Domnului* (așa este numită prima zi din săptămână în Apocalipsa 1.10) și Cina *Domnului* (așa vorbește apostolul în 1 Corinteni 11.20 despre Masa Domnului) aparțin împreună prin natura lor. Cu siguranță nu este întâmplător, că cuvântul grecesc *kyriakos* = *aparținând Domnului*, cu care se leagă »Ziua« și

»Cina« se întâlnește în tot Noul Testament numai în aceste două locuri.

Ori de câte ori se repetă ziua întâia a săptămânii, *ziua Domnului*, în care El a apărut odinioară pentru prima dată după învierea Sa cu salutul prețios »Pace vouă!« în mijlocul ucenicilor Săi adunați – de atâtea ori în interiorul unui ucenic iubit al Domnului său se trezește dorința deosebită, să savureze împreună cu ceilalți răscumpărați *Masa Domnului* și cu inima recunoscătoare să-și amintească de dragostea care odinioară a suferit pe crucea rușinii și a murit. S-ar putea, că inimile ard așa de mult de dragoste și de recunoștință, că nu pot să aștepte până vine următoarea întâia zi a săptămânii și sărbătoresc⁹ mai înainte Masa Domnului, probabil că o perioadă de timp o fac zilnic. Astfel de timpuri de putere deosebită și propeșime a dat Domnul din când în când. De aceea noi suntem una cu scriitorul deja amintit, când spune: „Toți cei care slujesc Domnului în Duh și adevăr pot în anumite împrejurări să frângă pâinea în fiecare zi“; dar când el adaugă: „sau în fiecare a opta zi, sau la patrusprezece zile sau la patru săptămâni, *așa cum sunt pregătiți lăuntric*“, atunci vrem totuși să întrebăm: Care este starea unui creștin, care lăuntric este pregătit să așeze distanțe tot mai mari între sărbătorirea Mesei Domnului? Domnește în inima lui Domnul și dragostea Lui, sau s-au interpus influențe străine, deranjante, oricare ar fi ele, între El și inimă?

»Pentru că *ori de câte ori* mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El« (1 Corinteni 11.26). *Până va veni El*, – și venirea Lui nu este departe, »noaptea aproape a trecut«, – atât trebuie deci să dureze această mărturie; până El va veni, Domnul vrea să vadă mereu pe ai Săi în jurul Său; până El va veni, toată Adunarea (Biserica) trebuie să stea ca mărturie a lui Dumnezeu în lumea aceasta, ca vasul luminos al harului și puterii lui Dumnezeu care lucrează în ea. Puteri divine, minunate, sunt puse în ea și se desfășoară, când necredințioșia fiecăruia în parte și a tuturor, ca întreg, nu stau împotriva lor și nu le împiedică. »Sunt felurite daruri ale harului, dar este același Duh; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți« (1 Corinteni 12.4-6).

Grija lui Dumnezeu

La citirea acestor locuri observăm imediat, pe lângă scoaterea pregnant în evidență a unității în diversitate, că cele trei Persoane ale Dumnezeirii, cu toate că nu în sensul Trinității; Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, sunt prezentate ca fiind la lucru în Adunarea de pe pământ. *Duhul, Domnul și Dumnezeu* sunt numiți succesiv, și în legătură cu aceasta sunt numite revelațiile spirituale sub trei aspecte diferite, asemenea a trei cercuri concentrice ale acțiunii divine: *darurile harului* în legătură cu Duhul, din care ele vin; *slujbele*, în legătură cu Domnul, sub care și spre glorificarea căruia se fac, și *lucrările* în legătură cu Dumnezeu, căci El este cel care lucrează totul în toți. Și mai departe, pentru ca nimeni să nu gândească, că Duhul nu este Dumnezeu, sau ar fi subordonat lui Dumnezeu, se spune imediat: »Și fiecăruia i se dă arătarea *Duhului* spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune ... Dar toate aceste lucruri le face *unul și același Duh*, care dă fiecăruia în parte, *cum voiește*« (1 Corinteni 7-11). În felul acesta se vede că Duhul este Cel care dă și împarte diversele daruri și lucrări în trup, și anume în așa fel, ca lucrarea fiecărui mădular în parte să fie spre folosul *întregului trup*.

Adunarea (Biserica) a fost și este răspunzătoare, ca intenția lui Dumnezeu cu privire la ea să

se împlinescă. Așa cum am citit în Efeseni 4, că Domnul a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor, cu alte cuvinte, că El a biruit pe satan și ne-a eliberat de puterea și stăpânirea lui, așa ne este prezentată aici realitatea minunată, că în lumea aceasta, în împărăția lui satan, există un organism, în care locuiește Duhul Sfânt, care nu mai slujește lui satan și intereselor lui, ci el cunoaște numai *un* Domn, pe Isus Hristos, și în care lucrează Dumnezeu cel viu – un *trup*, ale cărui mădulare, ca vase în care lucrează puterea lui *Dumnezeu*, sunt responsabile cu privire la îndeplinirea rolului lor de administrare cu credincioșie a darurilor primite de la *Duhul* și să slujească *Domnului* spre folosul fiecăruia și spre zidirea tuturor. Nu un om muritor, nu prescripții omenești, nu agerimea minții omenești, nu înțelepciunea omenească sunt cele care domnesc aici, ci *Duhul* *dă*, *Domnul* rânduiește, și *Dumnezeu* lucrează totul în toți; și repet: spre folosul tuturor, nu spre scoaterea în evidență sau spre distincția unora.

Clericalism sau călăuzirea Duhului?

„Aceasta sună minunat“, se spune. Nu ar frapa, dacă aceste cuvinte ar veni din gura sau din pana unui necredincios, dar să auzi pe un credincios vorbind în felul acesta, aceasta doare. Nu, nu *sună minunat, este divin*. A fost și este o Adunare pe pământul acesta, în care înțelepciunea lui Dumnezeu se descoperă în așa fel, că domniile și stăpânirile din locurile cerești privesc cu mirare și admirație spre ea (Efeseni 3.10). În Adunarea aceea este activă o putere așa de mare, că dacă intră în ea un necredincios sau unul care nu știe, acela va putea fi înfrânt și starea inimii lui va fi descoperită în așa fel, că el va cădea cu fața la pământ și va vesti adorând, că Dumnezeu este cu adevărat în mijlocul ei (1 Corinteni 14.24-25). Cu siguranță, la întrebarea în ce măsură gândurile și planurile lui Dumnezeu sunt *realizate practic* de noi, răspunsul va fi întotdeauna umilitor pentru noi; dar din cauza aceasta să părăsim terenul divin și să fim mulțumiți cu mai puțin, decât ne-a dăruit Dumnezeu? Să renunțăm la planul lui Dumnezeu cu Biserica Sa și să acceptăm ideile omenești despre Biserică și organizarea ei, despre „întemeierea Bisericii biblice“ cu predicatori și conducători aleși de ea însăși, cu statutul și numele ei, prin care adevărul despre *un trup* este realmente tăgăduit? Din cauză că firea pământească (carnea) poate să se îngheșuie să ia locul Duhului și să dea naștere la dezordine și dezastru, să spunem deznădăjduiți: călăuzirea Duhului este imposibilă, și noi trebuie să ne ajutăm singuri, pe cât se poate de bine? Niciodată!

Oricât de mare ar fi decăderea și rătăcirea, totdeauna rămâne valabil: »Căci, după cum trupul este *unul* și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt *un* singur trup, – *tot așa este și Hristos*. Noi toți, în adevăr, am fost botezați într-*un* singur Duh (Duhul Sfânt), ca să alcătuim *un* singur trup, fie ludei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-*un* singur Duh« (1 Corinteni 12.12-13). Credința poate și astăzi, ca întotdeauna, să se odihnească în acest adevăr prețios. După ce s-a rezolvat problema mântuirii personale a celui ce crede, el intră în familia lui Dumnezeu, pentru el începe relația de părtășie, relația corporativă. Constituită de Duhul Sfânt pe pământ, această relație există și va exista, chiar dacă necredincioșia omului a pricinuit multe rupturi în aspectul ei *exterior*, că abia dacă au rămas unele dărâmături. *Este un trup*, Dumnezeu să fie glorificat!, alcătuit din toți credincioșii adevărați și în ei lucrează Unul și Același Duh. Credința înțelege acest adevăr divin neschimbător, și prin faptul că îl înțelege, credinciosul este ridicat din toate Bisericile și comunitățile diferite, cu toate subîmpărțirile lor felurite și este pus pe fundamentul *unui singur trup*, în care potrivit gândurilor lui Dumnezeu niciodată nu este ruptură (versetul 25). El știe nu numai că el personal este în Hristos (2 Corinteni 5.17), ci și că el are un loc în Adunare

(Biserică), că el este un mădular al trupului, așezat de Dumnezeu la locul lui hotărât, »așa cum a voit El« (versetul 18), și ca urmare a acestui fapt, responsabilitatea este în primul rând de partea lui, ca să ocupe acest loc potrivit cu gândul lui Dumnezeu.

Ah!, dacă lucrătorii Domnului din zilele noastre ar înțelege mai mult obligațiile lor, ca să călăuzească pe cei întorși de curând la Dumnezeu și să le ajute să crească în Hristos, *Capul!* Apostolul Pavel, care era nu numai un slujitor al Evangheliei ci și un slujitor al Adunării, a *îndemnat* și a *învățat* pe orice om *în toată înțelepciunea*, ca să prezinte pe orice om *desăvârșit* (maturizat) *în Hristos*. În loc de aceasta, astăzi de cele mai multe ori ești mulțumit, dacă un om mărturisește, că a găsit iertarea păcatelor sale; se lasă pe seama lui „să se atașeze undeva“, după cum îi convine, unde i se potrivește cel mai bine. Da, prin faptul că se face ceva pentru el și i se dă o listă cu comunitățile creștine din localitate, ca astfel să poată ușor să aleagă, se crede că s-a procedat foarte frățește și după principiile adevăratei libertăți creștine. Vai, ce lacrimi amare ar vărsa apostolul Pavel, dacă ar trebui să vadă ce se petrece astăzi și cu ce indignare sfântă ar muștra pe cei ce procedează astfel.

Unitate în diversitate

Felul în care Duhul Sfânt dă darurile harului Său nu sunt *concentrare*, unirea tuturor darurilor într-o singură persoană, ci *împărțire* în sensul cel mai larg al cuvântului: El dă multora, *tututor*, unuia într-un fel, altuia în alt fel. Nu este locul aici să vorbim în detaliu despre diversitatea darurilor harului; vrem numai să atragem atenția, că Duhul împarte, *așa cum vrea El*, în cea mai mare diversitate, și că Dumnezeu lucrează totul în *toți*. Sunt mădulare deosebite „de cinste“, ca mâna și piciorul, ochiul și urechea, dar sunt și părți ascunse ale corpului, cu mai puțină „cinste“. Dar *toate* sunt necesare, și sunt necesare tocmai acolo unde le-a așezat Dumnezeu. Căci »dacă toate ar fi *un singur* mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar este *un singur* trup.« (1 Corinteni 12.19-20). Și mai departe: »Căci, după cum trupul este *unul* și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt *un singur* trup, – tot așa este și Hristos.«¹⁰ (versetul 12).

Legătura unității

Ah, dacă credincioșii ar asculta în simplitate și fără idei preconcepute învățăturile Cuvântului, cât de repede ar dispărea toate problemele! *Toți*, cei care sunt ai Domnului, au fost botezați printr-*un* Duh ca să alcătuiască *un singur* trup (versetul 13). Nu credința este legătura unității – ea este strict personală, ea dă viața, dar nu unește, chiar dacă ea face pe cei ce cred potriviți pentru unire. Nu unanimitatea cu privire la diversele părți ale adevărului divin, nu aceleași sentimente, păreri constituie legătura unității, oricât de dorit ar fi o astfel de unanimitate – nu, ci *pecetluirea cu Duhul Sfânt*, care vine *după* ce ai crezut (compară cu Efeseni 1,13), este legătura unității care leagă pe toți credincioșii, și rezultatul este tocmai acest *un singur* trup. De aceea Domnul a spus ucenicilor Săi după înviere: »Dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt« (Fap. 1.5). Acest un singur trup nu a existat niciodată până în momentul acela. Abia odată cu sărbătoarea de Rusalii a început existența lui pe pământ, și Duhul, care S-a coborât atunci, va fi *cu noi* și va rămâne *în noi* în veci (Ioan 14.16-17). Legătura nu se poate rupe, relația a fost stabilită pentru întreaga veșnicie. Dar să nu uităm, că ea nu trebuie să se vadă abia în veșnicie, ci ea există *deja în timpul* de acum, și

pentru timpul de acum, și că toți care nu îi acordă atenție dezonorează pe Domnul și nu respectă drepturile Lui.

Fiecare mădular în parte

Ceea ce caracterizează deci în mod deosebit trupul este, că el este constituit din multe mădulare, și că fiecare mădular în parte are nevoie de celălalt, că fiecare este dependent de celălalt și nu poate spune: »Nu am nevoie de tine«, sau: »Pentru că nu sunt acest sau acel mădular, nu sunt din trup« – exact ca și în organismul omenesc; și în afară de aceasta, niciun mădular nu poate să-și aleagă locul sau activitatea, și că nici celelalte mădulare nu sunt autorizate să-i prescrie un loc, ci »Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste; pentru ca să nu fie nicio dezbinare în trup, ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele« (1 Corinteni 12.24-25). Cititorul să ia seama la cuvântul »mădularele«, și nu »Adunarea« sau »Biserica«, denotațiunile, ca și cum ele în totalitatea lor ar fi mădulare ale trupului și ar fi dependente unele de altele, ar avea nevoie unele de altele. S-a încercat să se explice în felul acesta, oricât de ciudat ar părea; dar de ce nu este în stare omul prin voința proprie! Mădularele trupului sunt credincioșii în parte, și nu diferite organizații religioase, pe care le-a alcătuit omul. Acestea sunt mai de grabă, ca rezultate al duhului de partidă al omului, în contradicție nemijlocită cu întreaga învățătură a capitolului nostru, sunt o tăgăduire practică a unității trupului, oricât de mult s-ar putea vorbi, chiar și teoretic, despre această unitate.

Am spus deja mai înainte, cât de important este pentru fiecare mădular să cunoască locul pe care îl are în trup și să nu se ridice mai presus de alte mădulare sau să le invidieze pe acestea, fiind nemulțumit cu locul propriu, aparent lipsit de importanță. Ce nebulie ar fi și ce caricatură ar rezulta, dacă în corpul omenesc fiecare mădular ar vrea să ocupe *același loc* și să îndeplinească *aceeași funcție*! Ce dezordine și ce dezavantaj ar lua naștere pentru organismul întreg, dacă s-ar anula numai una din activitățile lui sau dacă ar fi preluată activitatea de un alt mădular! »Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul?« (versetul 17). Nu, așa cum în corpul omenesc totul este minunat rânduit, potrivit cu înțelepciunea divină, tot așa este și în Adunare. »Dumnezeu a pus mădularele în trup«, pe cel mai mic ca și pe cel mai mare, pe cel mai frumos ca și pe cel mai puțin frumos, »pe fiecare așa cum a voit El«, și este adevărat, noi nu putem face nimic mai bun, nimic mai înțelept, decât să ne supunem rânduielii Dumnezeului și Tatălui nostru, și nu este nimic mai rău și mai nebun, decât să urmăm gândurile și părerile noastre.

Legătura mădularelor spre a fi folositoare

Așa dar trupul este *unul*, mădularele sunt multe. Dar oricât de multe ar fi ele, și oricât de diferită ar fi chemarea și rolul lor, unitatea trupului nu are de suferit din cauza aceasta. Dimpotrivă, cât de frumoasă și de armonioasă este mișcarea unui om, la care fiecare mădular este crescut corect și își ocupă locul și rolul în trup potrivit cu voia Creatorului! Ah, de ar fi așa și în trupul lui Hristos! Dar cât egoism, câtă autodeterminare, invidie, gelozie, nemulțumire și aroganță este în el! Dar și câtă neștiință și necunoștință a gândurilor lui Dumnezeu! Vorbesc desigur numai despre copiii lui Dumnezeu, despre mădularele trupului lui Hristos. Unul se numește predicatorul (păstorul) acestei sau acelei Biserici sau comunități, și nu se gândește,

că prin aceasta se așează în contradicție directă cu voia și Cuvântul lui Dumnezeu; altul spune: „Sunt complet liber; merg acolo unde sunt agreat și lucrez acolo unde sunt dorit“, și nu știe că prin aceasta tăgăduiește dependența lui de Cap și înfundă canalele de binecuvântare, care ar trebui să conducă de la celelalte mădulare ale trupului spre el și de la el spre celelalte mădulare. Cu ce scop a așezat Dumnezeu mădulele în trup, cu ce intenție împarte Duhul darurile Sale ale harului și cu ce scop cheamă Domnul pe robii Săi în lucrarea Sa?»*Pentru zidirea sufletească a Bisericii*« (1 Corinteni 14.5,12,26) și pentru ca »*mădulele să poarte grijă unul de altul*«. Vai, câtă binecuvântare se pierde și în această privință prin fărâmițarea fatală a credincioșilor! Sunt evangheliști, păstori și învățători răspândiți în toate denomițiile și din cauza barierelor și gardurilor, din cauza sciziunilor și despărțirilor sunt îngrădiți, împiedecați în exercitarea darurilor lor, da, probabil complet paralizați. Ce pierdere este aceasta pentru ei și pentru Adunare (Biserică) în general, cine ar putea să descrie aceasta, chiar și numai aproximativ!

În favoarea cui sunt date diferitele daruri? *Întregului* trup, nu a unei părți mici din el. »*Fiecăruia* i se dă arătarea (sau: descoperirea) Duhului *spre folosul* altora«. Oricât de diferite ar fi darurile, lucrările și acțiunile, ele toate trebuie făcute în așa fel ca să se arate, că unitatea divină a întregului devine vizibilă și că s-a slujit spre binele și folosul întregului. Această unitate constă în totalitate din diversitatea mădulelor, și invers, diversitatea mădulelor este în deplină armonie cu trupul, care este unul singur. Dar unde s-a ajuns în creștinătate! Pe de o parte se așteaptă, ca una și aceeași persoană să unească în sine și să practice toată diversitatea de daruri, și pe de altă parte se întâlnesc aproape nenumărate „trupuri“, care sunt toate diferite unul de altul și sunt contrare unul altuia. Și de ce este așa? În principal, din cauză că s-a desconsiderat adevărul lui Dumnezeu referitor la existența unui Duh și a unui trup, s-a uitat dependența de *Domnul* și în această situație de nevoie s-a căutat refugiu la invențiile și rânduielele omenești.

Legătura mădulelor în suferință

Care este leacul? Un medicament de vindecare al stricăciunii și decăderii generale nu există. Este de datoria fiecăruia în parte să se depărteze de tot ce este contrar Cuvântului lui Dumnezeu și împreună cu aceia, care de asemenea vor să fie credincioși Domnului, să se reîntoarcă la »ce era la început«, – nu în acuzarea arogantă a celorlalți, ci în recunoașterea smerită a vinei comune și cu mărturisire sinceră.

Cât de intimă este legătura mădulelor trupului rezultă în mod deosebit din cuvintele: »Și dacă suferă un mădular, toate mădulele sufăr împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădulele se bucură împreună cu el« (versetul 26). Aceasta este în mod deosebit adevărat, când este vorba de Adunarea locală, de reprezentarea trupului lui Hristos într-un oraș, într-un sat, etc., ca și aici în Corint: »*Voi* (Corintenilor) sunteți trupul lui Hristos¹¹, și fiecare, în parte, mădulele lui« (versetul 27). Dar este adevărat și în sens larg, în sensul *tuturor* mădulelor. Este total imposibil ca un mădular (în sens spiritual) să se îmbolnăvească, sau să înflorească și să se întărească, fără ca celelalte mădulare să nu fie influențate de el. Să nu gândim, că ar putea să se ivească un rău la o parte din trupul lui Hristos, fie el chiar și într-o altă țară sau alt continent, fără ca prin aceasta noi să nu fim atinși și să nu suferim. Nu simt mădulele corpului omenesc, când un picior sau o mână este bolnavă? Nu va suferi imediat tot trupul? Tot așa este și în trupul lui Hristos. Nu ar fi o unitate

organică, dacă ar fi altfel. Faptul că starea actuală de fărâmițare și asemănare cu lumea a diminuat mult sensibilitatea spirituală, este evident, – întreg organismul este bolnav, foarte bolnav, – dar el este încă prezent și va fi păstrat prin Duhul Sfânt, care locuiește în trup.

Darurile diferite

Ne mai rămâne să ne gândim la diversitatea darurilor și a lucrărilor. »Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi. Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?« (versetele 28-30). Încă o dată se confirmă foarte clar, că Dumnezeu este Cel care indică mădularelor și darurilor din Adunare locul și lucrarea lor. Omul sau Adunarea nu are nimic a face cu rânduirea sau confirmarea, numai în singurul sens, că ea recunoaște darurile date de Dumnezeu și se supune învățătorilor și conducătorilor dați de El. Izvorul oricărei autorități și puteri este *în Dumnezeu*. Nici un apostol, nici un proroc, nici un învățător nu are nevoie de rânduirea sau de confirmarea din partea oamenilor. *Domnul* a chemat și a făcut capabil pe un om pentru lucrarea pe care el trebuie s-o facă, și El face și astăzi la fel; și Duhul călăuzește atât pe acest om, ca să fie credincios în exercitarea darului său, cât și pe alții, ca să-l recunoască. De aceea: »Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, *fiecare* din voi să slujească *altora* după darul, pe care l-a primit« (1 Petru 4.10).

Întrebările apostolului din versetele 29 și 30 se referă la faptul, care a fost deja amintit, că diversele daruri printre credincioși au fost *împărțite*, așa că nu este de datoria *unuia singur* să facă toate lucrările, și nici ca *toți* să facă aceeași lucrare. După cum a primit *fiecare în parte*, să slujească în simplitate și credincioșie, și *toți* să năzuiască după daruri *mai mari*, care să slujească la zidirea spirituală a Adunării și nu ca să fie o podoabă exterioară a Adunării sau un semn pentru necredincioși (compară cu 1 Corinteni 14.22). Corinteni au fost destul de copilăroși, – și cât de mulți credincioși din zilele noastre se aseamănă cu ei în privința aceasta! – năzuind mai mult după mult mai neînsemnatul dar al vorbirii în limbi, dar care izbea mai mult privirea, și de aceea prețuiau mai puțin darul »mai mare« al vorbirii spre zidire, sfătuire și mângâiere (compară cu 1 Corinteni 14.1-5).

Dar oricât de dorită era posedarea acestui dar mai mare – era ceva și mai mare, mult mai mult de dorit. »Vă voi arăta o cale nespus mai bună«, spune apostolul, și după aceea vorbește despre *dragoste*. Acesta este drumul cel mai bun, cel mai nobil, pe care noi putem umbla, sluji și glorifica pe Dumnezeu. La ce mi-ar folosi, dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, da, chiar dacă aș avea credința așa de mare, că aș muta munții, și nu aș avea dragoste? Totul ar fi *nimic!* Ce sunt prorociile, limbile și știința în comparație cu dragostea? Ele toate vor înceta sau vor fi date deoparte; dar dragostea rămâne. Ea este natura lui Dumnezeu și de aceea este veșnică. Acolo unde »ați fost învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții« (1 Tesaloniceni 4.9), acolo înverzește și înflorește totul, acolo dispare egoismul, invidia și gelozia, acolo domnește pacea lui Hristos în inimi, și cuvântul și penița nu slujesc blestemului și dezbinării, ci la zidirea și mângâierea reciprocă.

Fie ca rugăciunea apostolului să se împlinească cu privire la noi și cu privire la frații și surorile noastre: »Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste unii față de alții și față de toți

..., ca să vi se întărească inimile, și să fie fără prihană în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus Hristos împreună cu toți sfinții Săi« (1 Tesaloniceni 3.12).

Adnotări

Adnotare

[1] În Duhul Sfânt, care este personal *în* cei credincioși și *cu* cei credincioși (Ioan 14,16-17):

[2] Acele domnii și stăpâniri au văzut puterea de Creator a lui Dumnezeu, înțelepciunea Sa, răbdarea și credincioșia Sa, guvernarea Sa, etc., dar nu au văzut niciodată un trup ceresc pe pământ unit cu Fiul lui Dumnezeu în cer.

[3] Se afirmă, că astăzi este imposibil ca credincioșii să se strângă în unitate la un loc. Atunci a avut loc, și cu siguranță era potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Chiar dacă miile din Ierusalim, de exemplu la frângerea pâinii, nu erau strânși într-un singur loc, da, nu puteau să se strângă într-un singur loc, aceasta însă nu împiedeca, ca ei să constituie o unitate adevărată și reală, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Acolo nu erau (nici în Ierusalim, și mai târziu nici în Antiohia, Corint sau Roma) „două sau mai multe Adunări, toate diferite una de alta“, acolo nu existau „pe lângă adunarea propriu-zisă și adunarea din casă și alte grupe diferite de oameni credincioși, care fiecare avea întrunirile lor speciale, și așa mai departe.“ Toate acestea sunt afirmații lipsite de temei, cu care vrea să se susțină poziția proprie greșită, dar care sunt în totală contradicție cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu.

[4] și nu numai *unitatea* ci și *unirea*, aceasta este *un fel de gândire unanim* lucrat prin același Duh – două lucruri total diferite, dar care sunt deseori confundate unul cu altul.

[5] În versetul 21 gândul merge mai departe. *Toți*, și aceia care vor crede mai târziu în Isus, sunt incluși, și Domnul se roagă: »ca ei să fie una *în noi* (în Tatăl și în Fiul)« (nu »cum suntem noi«). Este o unitate și o părtășie pe baza revelării Tatălui în Fiul și a Fiului ca subiect al dragostei și plăcerii Tatălui, în care noi am fost introduși prin Duhul Sfânt; și această unitate trebuie să slujească de mărturie înaintea lumii: »pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.« În versetul 23 noi suntem conduși mai departe. Noi intrăm direct în »slava«, în care unitatea va fi »desăvârșită« și lumea va »recunoaște« (nu: *va crede*) la apariția noastră împreună cu Hristos, că Tatăl a trimis pe Fiul și ne-a iubit, așa cum L-a iubit pe El: »Eu în ei și Tu în Mine«. (compară cu 2 Tesaloniceni 1,10). În felul acesta se recunoaște un progres în rugăciunea întreită a Domnului.

[6] Nu însă acolo unde se strâng „conform învățaturii primite, a educației (!) primite, a cunoștinței, și așa mai departe, unde se orientează după Cuvântul (?) divin în totalitatea lui“, unde „se organizează biblic (!), se alege conducători, bătrâni, predicatori, și așa mai departe“.

[7] Este cunoscut că la așa zisa jertfă de pace o parte a animalului de jertfă era arsă pe altar, preotul mânca o parte, care era pentru Dumnezeu și Îi era adusă Lui, iar restul îl mânca cel care aducea jertfa.

[8] Nu „în egalitatea a ceea ce se primește se întemeiază apartenența comună“. Nu, accentul este pe o (una); este o *pâine*, care se frânge, și această *o pâine* suntem noi cei care luăm parte din ea. Pâinea este prezentarea simbolică a trupului (*un trup*) lui Hristos, și deoarece aceasta este așa, prin faptul că mâncăm dintr-o *pâine* exprimăm adevărul, că noi »cei mulți« suntem *un* trup.

[9] În timpurile de început pare să fi fost așa: »Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi, frângeau pâinea acasă« (Faptele Apostolilor 2,46).

[10] Este de asemenea un cuvânt important. Noi ne-am aștepta: „tot așa și *Adunarea* (Biserica)“, dar nu: »tot așa este și *Hristos*«, Acesta este Omul tainic al hotărârilor lui Dumnezeu, despre care am auzit deja la studiul capitolului 2 din epistola către Efeseni. Hristos și Adunarea sunt *una*, El este Capul, ea este trupul.

[11] Adică, nu independenți de celelalte Adunări, ci în legătură cu ele, dar în mod reprezentativ în localitate.

Titlul original: *Die Versammlung des lebendigen Gottes*, 1993

Traducere: Ion Simionescu